

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

-Kahramanmaraş-

SÜTÇÜ İMAM

İsmail Bilgin

SÜTÇÜ İMAM

KAHRAMANMARAŞ

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Editör	Duygu Dalgakıran
İç Resimler	Uğur Köse
Kapak Resmi	Abdüssamed Başer
Kapak Tasarım	Sefer Koçan

16. Baskı	Temmuz 2018
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-605-114-061-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
Posta	P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta	timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt	Sistem Matbaacılık
Sertifika No	16086
Adres	Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel	(0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 2136
KURTULUŞUN KAHRAMANLARI / 7
Raf: 6 - 10 Yaş Öykü Hikaye

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2009 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I. Bölüm

İNGİLİZLER MARAŞ'A GELİYOR

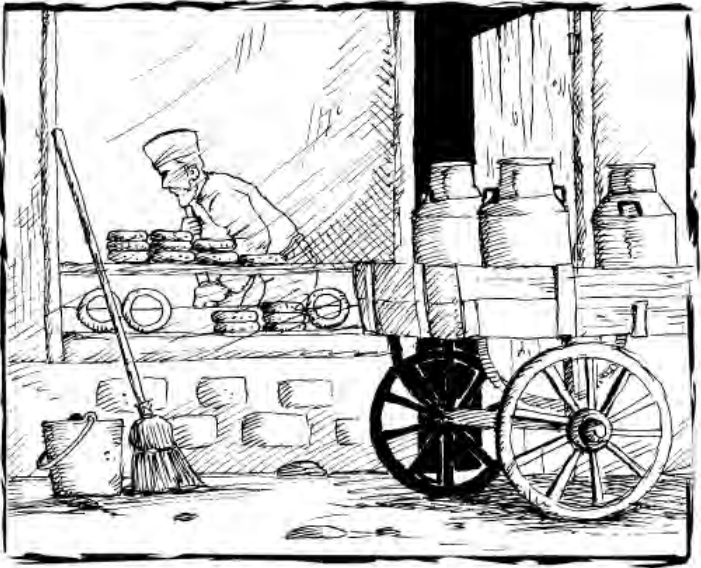
Sabah namazını kılmış olanlar Uzunoluk Mescidi'nden dağılıyordu. Mescitten son çıkan kişi Müezzin Sütçü İmamdı. Mescidin kapısını kapattı. Bitişikteki dükkânını açtı. Sağı solu topladı. Temizlik yaptı.

— Şimdi sütleri toplamalıyım, diye mırıldandı. Dükkânın önünde duran süt arabasına güğümleri koydu. Atına “deh” dedi.

Sütçü İmam, her gün Fevzi Paşa mahallesini dolaşıp burada ineği olanlardan sabah

erkenden sağdıkları sütleri satın alır, daha sonra dükkânına gelirdi. Mahalleli de buradan taze süt ve Sütçü İmam'ın bu süttten yaptığı peynirden satın alır; hele çocuklar onun her sabah dükkânın camekânına dizdiği mis gibi kokan sütlü simitlerine bayılırlardı.

Sütçü İmam çok çalışkan biriydi. Yaşlı olmasına rağmen hiç durmadan çalışırdı. Sık sık “Yüce dinimiz çalışmayı emretmiş. Tembellik yapmak Müslüman'a yakış-

maz.” derdi Etrafına da bu konuda tavsiyelerde bulunurdu.

Yine bir gün sütlerini toplamaya giderken, bir atlının tozu dumana katarak geldiğini gördü.

— Bu saatte böyle telaşla kim gelir ki? Hayır olsun bakalım, dedi. Meraklandı. Az sonra atlı soluk soluğa yaklaştı.

Sütçü İmam geleni tanıdı.

— Ne oldu Hüseyin oğlum? Nedir bu telaşın? Hayırdır?

— Hayır değil İmam Amca. Hayır değil.

— Ne oldu?

— Daha ne olsun!

— Adamı meraktan çatlatma. Ne diyeyceksen de haydi!

— İngilizler şehrimize gelmek için yola çıktılar.

— İngilizler mi?

— Evet.

— Demek ki söylenenler doğru çıktı. Boşuna dememişler; ateş olmayan yerden duman çıkmaz, diye...

— Maraş'ı işgal edeceklermiş.

— Bak sen şu işe... Bu günleri de mi görecektik Hüseyin evladım.

— Bizi kötü, çok kötü günler bekliyor İmam Amca. Çok kötü...

— Dur hemen ümitsizliğe kapılma. Ölümden gayrı her şeyin bir çaresi vardır.

— Ne çaresi imam amca...

— Bak şimdi kızacağım ama. Hemen karamsar olma. Gelsinler bakalım. Bir görelim. Ne yapacaklar, ne edecekler?

— Ne edecekler; zulüm işkence...

— O kadar kolay değil oğul. O kadar kolay değil... Bu milletin elleri armut toplamıyor.

— Ben gidip ahaliyi haberdar edeyim.

— Haydi bakalım.

Sütçü İmam atına yavaşça “deh” dedi. Onunla konuşmaya başladı:

— Duydun mu başımıza gelenleri Karayel.

At, Sütçü İmamı anlamış gibi kişnedi.

— Eh artık kötü günler geçireceğiz demektir. Sütümüzü toplayabilecek miyiz bakalım? Ama ne olursa olsun, her şartta çalışmalıyız. Bunca insan sütünü bana veriyor. Az da olsa para kazanıyor. Onların bu kazancını kesintiye uğratamayız. Düşmanlar da gelse süt toplamaya devam etmeliyiz değil mi ya Karayel.

At yine kişnedi. Burnuyla Sütçü İmam'ı itekledi.

— Hayır, şimdi oyun zamanı değil. Canım sikkın.

Karayel bir kez daha Sütçü İmam'ı burnuyla itekledi.

— Olmaz dedim Karayel. Canım sikkın. Haydi bakalım. Aç biraz adımlarını.

Karayel hızlı yürümeye başladı. Sütçü İmam sütleri kapıların önünde bekleyenlerden aldı. Güğümlerine doldurdu. Hemen paralarını verdi. Dükkânına doğru gitmek için hazırlık yaptı. Yola koyuldu. Az sonra tepenin ardından büyük bir toz bulutunun kalktığını gördü. Oraya dikkat kesildi.

— İngilizler olmalı. Geliyorlar. Haydi Karayel biz işimize bakalım.

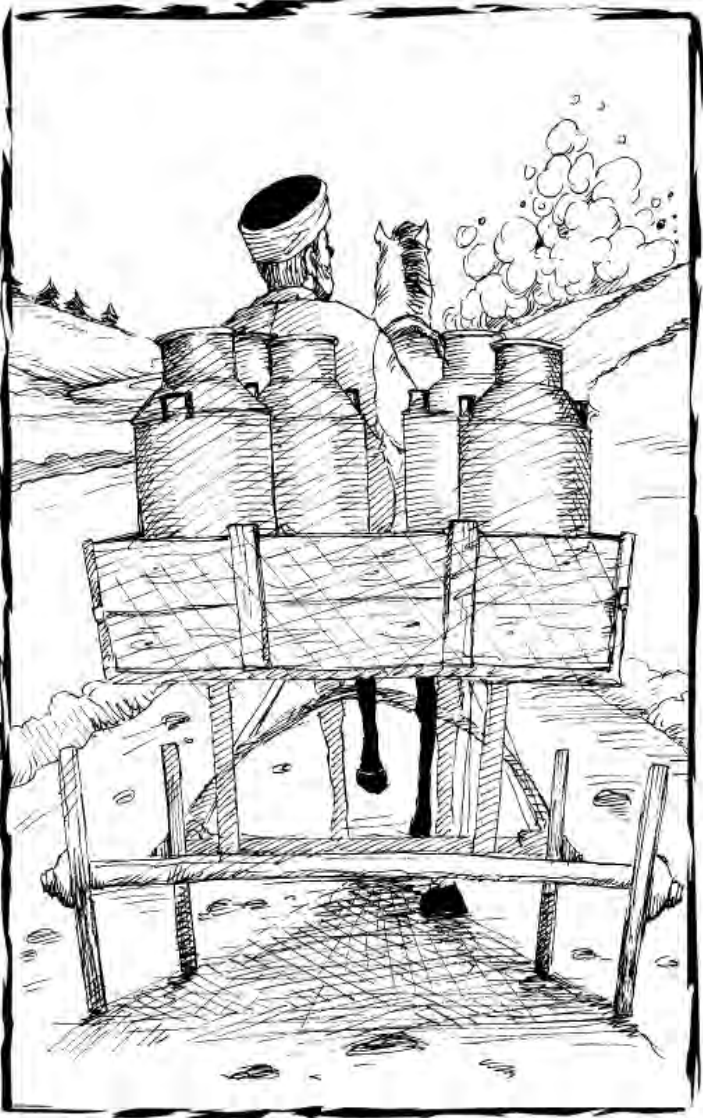
Dükkânına geldiğinde süt güğümlerini indirdi. Karayel'i dükkânının önündeki akasya ağacına bağladı. Önüne biraz saman ve ot koydu. İşini yapmaya başladı.

Az sonra at kişnemelerini duydu. Camdan dışarıya baktı.

— Geldiler, dedi. Meydanda toplanıyorlar. Toplansınlar bakalım. En iyisi dışarı çıkmamak.

İşine dalmışken bir ara camın tıklatıldığını fark etti. Birkaç İngiliz eri ona işaret ediyordu.

Sütçü İmam:

— Bunlar ne istiyorlar acaba, dedi.

Erlere ise camda dizili simitleri gösteriyorlardı.

— Simitler satılık değil, dedi Sütçü İmam. Başını ve ellerini olmaz diyerek salladı.

Ancak İngilizler bundan bir şey anlamadı. Erler gittikçe artıyordu. Kimisi de para gösteriyordu.

— Satılık değil dedim ya! Satmıyorum!

Askerler bu kez süt içmek istediklerini işaretlerle anlatmaya çalıştılar. Sütçü İmam yine “olmaz” dedi. Kalktı. Camdeki simitleri toplayıp sandığa koydu.

Dışarıda duran birkaç güğüm sütü almak için hamle yaptığında ise askerler kendisine engel olmak istedi.

— Bırakın beni! Size satılık bir şey yok! Anlamıyor musunuz?